Legenda mâinilor lui Dürer

Albrecht Dürer - opera Mâinile (1508) de la Muzeul "Albertina" din Viena

Tonice pentru suflet:

https://independent.academia.edu/emystea/Tonice-pt-suflet

https://archive.org/details/@steaemy?query=Tonice+pentru+suflet

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Tonice+pentru+suflet

***

Căutând desenul Mâinile de Albrecht Dürer pentru a-l alătura într-un alt articol dedicat operei stradale din Atena și din care s-au inspirat grafferii, intitulată Mâini rugându-se, am găsit frumoasa legendă creată nu se știe de cine dar impresionantă. Deși foarte veche, a circulat liber totuși o vreme dar în 1933 cineva a publicat-o dându-se drept autorul cu drepturi depline. Este J. Greenwald și a numit-o „Legenda mâinilor rugătoare ale lui Albrecht Durer".

Mâinile, așa cum și-a intitulat Dürer desenul, este de fapt o schiță în cerneală și creion pe hârtie albastră și face parte dintr-un grup de studii pentru o lucrare bisericească, un altar, la început de sec. XVI. Deși circulă această legendă sub diferite variante, totuși analizând biografia artistului datele nu corespund. Se pare că artistul și-a desenat propriile mâini. Dar mie mi-a plăcut mult legenda, o poveste despre iubire, jertfă, destin implacabil și povara unui suflet nevinovat.

Legenda mâinilor în rugăciune

În secolul al XVI-lea, într-un sat mic lângă Nürnberg, a trăit o familie cu 18 copii. Pentru ai putea hrăni, Albrecht Dürer bătrânul, tatăl, lucra ca profesor, plus orice altă muncă pentru a-și întreține familia.

Doi dintre copiii săi, Albrecht cel tânăr și Albert, au avut un vis. Amândoi au vrut să facă studii despre artă la o școală de renume a vremii dar știau că familia nu-i poate întreține. Până la urmă tinerii au crezut că au găsit o rezolvare bună a marii lor probleme: vor da cu banul și vor stabili ca cel ce va avea pajura să urmeze școala de arte timp de patru ani, susținut de fratele celălalt care va lucra în mină. După terminarea studiilor, fratele artist îl va susține la studii pe celălalt, fie din vânzarea picturilor, fie lucrând la rândul lui în mină.

Albrecht tânărul a câștigat și a plecat la Nürnberg. Fratele său Albert a coborât în mine pentru următorii patru ani și l-a întreținut pe Albrecht care a devenit imediat foarte cunoscut și apreciat pentru talentul său. Picturile lui Albrecht aveau mare căutare și erau plătite cu bani buni. La terminarea studiilor, tânărul artist întors acasă a fost sărbătorit de familie. Albrecht nu-și uitase promisiune, acum era rândul lui să-l întrețină la școală pe Albert:

- Și acum, Albert, binecuvântat frate al meu, acum e rândul tău. Acum poți merge la Nürnberg pentru a-ți urmări visul și mă voi ocupa de tine.

Albert însă a dat un răspuns uluitor care a transformat bucuria familiei în mare durere:

- Nu, frate, nu pot merge la Nürenberg, este prea târziu pentru mine. Privește mâinile mele. Oasele din fiecare deget au fost zdrobite cel puțin o dată și, în ultima vreme, am suferit de artrită atât de grav la mâna mea dreaptă încât nu pot ține nici măcar un pahar pentru a vă întoarce toastul. Nu, frate, pentru mine este prea târziu dar mă bucur că am putut să duc la capăt promisiunea de a te întreține întreaga perioadă de studii.

Deși autorul și-a numit lucrarea Mâinile, cei care au fost impresionați de poveste au numit desenul Mângăind mâinile. Au considerat desenul o mângâiere pentru jertfa fratelui său.

Talent și voință, daruri divine plătite din greu, așa cum a spus acum cinci secole chiar Dürer:

De ce mi-a dat Dumnezeu un talent atât de magnific?!
Este un blestem dar și o mare binecuvântare !

Sursa:
https://gandulzilnic.blog/2019/05/25/legenda-mainilor-de-rugaciune/

Povestea emoționantă a capodoperei „Mâini în rugăciune”

Albrecht Dürer - Mâini în rugăciune (1508)

Albrecht Dürer (n. 21 mai 1471, Nürnberg - d. 6 aprilie 1528, Nürnberg) a fost un pictor german, creator de gravuri și teoretician al artei, una din personalitățile de seamă ale istoriei universale a artei.

Opera sa, impregnată de ideile Renașterii, Umanismului și Reformei a exercitat o deosebită influență în special asupra artiștilor germani și olandezi de mai târziu. Cu cele cca. 350 de gravuri în lemn și 100 gravuri în cupru a contribuit în mod hotărâtor la dezvoltarea gravurii ca formă de artă de sine stătătoare.

Personalitate multi-laterală a epocii, s-a ocupat nu numai de artele grafice, ci și de matematică, meca-nică și literatură. S-a format sub influența umaniștilor din orașul natal, dar și din Țările de Jos și Italia, unde a întreprins diverse călătorii. Operele sale reflectă tendința înaintată a societății germane, lupta de clasă din perioada Reformei și a Războiului Țărănesc German.

Aceasta este, pe scurt, viața artistului Albrecht Dürer, cel care a pictat capodopera „Mâini în rugăciune”. Iar de aici începe povestea…

***

În secolul al XV-lea, într-un oraș micuț, locuia o familie care avea 18 copii. Pentru a-și întreține familia, tatăl, bijutier de profesie, era nevoit să lucreze chiar și 18 ore pe zi pentru a le oferi mâncare. În plus se mai ocupa și cu orice altceva găsea de lucru prin vecinătate.

În ciuda condiției lor nevoiașe, doi dintre copiii familiei, cei mai mari, voiau să-și urmeze visul, acela de a-și valorifica talentul pentru desen. Ei erau conștienți de faptul că tatăl lor nu-și permitea să-i trimită să studieze la Academia de la Nürenberg.

După lungi discuții, noaptea, cei doi au stabilit un pact. Vor da cu banul, iar cel care va pierde va munci la mină și va câștiga bani pentru a-l susține pe celălalt să studieze la Academie. Apoi, după ce fratele care va câștiga va termina Academia, după 4 ani îl va susține pe celălalt să-și completeze studiile, fie prin vânzarea operelor sale, fie muncind de asemenea la mină.

Într-o duminică, după slujba de la biserică, au dat cu banul, iar Albrecht Dürer a câștigat și a plecat la Nürenberg. Albert a plecat în minele periculoase și timp de 4 ani și-a susținut fratele cu bani. Lucrările fratelui său au făcut imediat senzație. Gravurile lui, sculpturile și pânzele cu ulei erau mai bune decat ale multor profesori, iar atunci când a absolvit ajunsese să câștige sume importante.

Când s-a întors în satul său, familia a dat o cină pentru a-i sărbători triumfala întoarcere acasă. După o masă lungă și memorabilă, de la care n-au lipsit muzica și râsul, Albrecht s-a ridicat din capul mesei pentru a ține un toast pentru cel mai iubit dintre frații săi, pentru anii de sacrificiu pe care i-a indurat pentru ca el să-și îndeplinească visul. Și cuvintele de încheiere au fost: ”Și acum Albert, cel mai binecuvântat frate al meu, acum e rândul tău. Acum te poți duce la Nürenberg să-ți urmezi visul și eu voi avea grijă de tine!”.

Toate capetele s-au întors cu nerăbdare spre celălalt capăt al mesei unde stătea Albert. Lacrimile îi curgeau pe fața palidă, iar capul plecat și-l mișca dintr-o parte în alta, în timp ce repeta în continuu ”Nu, nu, nu”.

În final, Albert s-a ridicat și și-a șters lacrimile de pe obraji și a privit spre figurile care îi erau dragi. Apoi, ținându-și mâinile aproape de obrazul drept, a spus blând: ”Nu, frate, nu pot să merg la Nürenberg. Este prea târziu pentru mine. Uite, uite ce au făcut cei 4 ani de muncă în mină mâinilor mele. Oasele de la fiecare deget au fost strivite cel puțin o dată, iar în ultimul timp sufăr de artrita care mi-a afectat atât de rău mâna dreaptă încât nu pot nici măcar să țin paharul pentru a toasta cu tine… cu atât mai mult să fac linii delicate pe pânză, cu pensula sau creionul. Nu frate, pentru mine e prea târziu…”

Mai mult de 450 ani au trecut. Până acum sute de capodopere ale lui Albrecht Dürer - portrete, schițe, desene în cărbune, gravuri etc. - sunt expuse în orice muzeu mare din lume. Cel mai ciudat lucru este că ție îți este familiară doar una singură, a cărei reproducere o poți avea acasă sau la birou.

Într-o zi, pentru a-i aduce un omagiu lui Albert pentru tot sacrificiul său, Albrecht Dürer i-a pictat fratelui său mâinile muncite cu palmele și degetele subțiri îndreptate spre cer. Și-a denumit opera simplu ”Mâini”, dar lumea intreaga și-a deschis imediat inimile spre capodopera sa și a redenumit tributul iubirii ”Mâini în rugăciune”.

Data viitoare când vezi o copie a acestei creații emoționante, mai privește-o o dată. Dă-i voie să-ți amintească - dacă mai aveai nevoie - că nimeni, absolut nimeni nu reușește singur în viață.

Sursa:
https://www.redescoperaistoria.ro/2015/06/12/povestea-emotionanta-a-capodoperei-maini-in-rugaciune/

Albrecht Dürer

Mulţi cunoaştem, din gravurile lumii, celebra Mâini în rugăciune a lui Dürer. Istoria acesteia este una cutremurătoare, plină de sacrificii şi dragoste; este una din expresiile de iubire absolută de care suntem noi, oamenii de rând, capabili.

***

Cu mai bine de jumătate de mileniu în urmă, într-un mic orăşel din Germania de astăzi trăia o familie cu 18 copii, care îşi ducea cu greu zilele din cauza lipsurilor de tot felul.

Doi dintre copii, cu nume asemănătoare, dar şi cu înclinaţii similare (spre pictură), Albert şi Albrecht, dormeau în acelaşi pat şi, seară de seară, îşi făceau planuri despre cum vor face şi ei ceva pentru familia lor.

Însă le era greu să ajute şi, după îndelungi discuţii, au decis să tragă la sorţi - unul din el va merge în mină să lucreze la cărbuni, pentru a-l putea susţine pe celălalt să meargă la şcoală. Apoi, după patru ani, se va întoarce şi vor schimba rolurile.

Într-o duminică, după ce au ieşit de la biserică, cu ochii în lacrimi, dar plini de dorinţa de a realiza ceva, au lăsat sorţii să decidă pentru ei; Albert s-a dus în mină, iar Albrecht şi-a luat viitorul în mână şi a plecat la o şcoală de pictură.

Întâmplarea face ca, în scurt timp, desenele şi gravurile lui Albrecht să fie bine văzute, iar el să devină renumit pentru ceea ce făcea.

După câţiva ani, s-a întors acasă, în mijlocul familiei, iar la cina ce s-a dat în cinstea lui a dorit să rostească un toast pentru Albert, mulţumindu-i, dezvăluind planul lor şi dorinţa ca el să meargă acum la studii.

Albert, cu lacrimi în ochi, ţinându-şi mâinile aproape de obrazul drept, a refuzat, spunând că e mult prea târziu pentru el. Cei patru 4 ani de muncă în mină i-au strivit oasele de la fiecare deget cel puţin o dată, iar artrita de care suferea din cauza muncii grele i-a afectat aşa mult mâna dreaptă, încât nu mai putea ţine nici paharul pentru a închina cu familia. Cu siguranţă nu mai putea începe să ţină în mâini pensula sau creionul, să facă linii delicate pe pânză sau pe hârtie…

Pentru a-i aduce un omagiu fratelui său, Albrecht i-a pictat lui Albert mâinile muncite, cu palmele şi degetele subţiri îndreptate spre cer, denumindu-şi opera Mâini, iar în conştiinţa lumii această lucrare este cunoscută ca fiind Mâini în rugăciune.

E bine să ne amintim, atunci când vedem două mâini împreunate, că nimeni nu reuşeşte singur în viaţă şi că, pentru ca o mână să vadă lumina, alta stă în mină, tot aşa cum, probabil, cuvântul durere vine de la Dürer…

Şi dacă există oameni care iubesc mâinile altora, este pentru că ei ştiu că nici un sacrificiu nu este prea mare atunci când iubirea stă la baza zidirii lumii, la fel ca şi mâinile care clădesc, mângâie, modelează, luminează. Cei care ne iubesc mâinile sunt cei care se sacrifică pentru ca netrăirea lor să fie parte din viaţa şi bucuria noastră. Cei care ne ţin de mână şi se bucură de mâinile noastre nu fac altceva decât să ne iubească şi să ne ocrotească sufletul. Să îi iubim ca pe sfinţi şi să îi pomenim zilnic, pentru că în spatele fiecărui Dürer stă câte o durere…

Sursa: **http://revistadiaspora.ro/albrecht-durer/**

Povestea „Mâinilor în rugăciune”

Desenul în peniţă şi cerneală „Mâini în rugăciune” al lui Albrecht Dürer, datând din anul 1508, este una din cele mai populare imagini religioase din zilele noastre, asociată mai ales în occident cu lucrările funerare. La origine, această operă de artă a fost doar un studiu al mâinilor unui apostol ce au apărut mai târziu într-un altar pictat pentru o biserică din Frankfurt.

Acest desen a fost legat în timp de o fermecătoare poveste despre destinul lui Albrecht Dürer ce s-a dovedit în cele din urmă fi doar o poveste.

„Mâinile în rugăciune” reprezintă, dincolo de legendă, o operă plastică care, în pofida intenţiilor sale modeste, a câştigat o imensă apreciere, cu mult mai mare decât decât şi-ar fi imaginat vreodată Albrecht Dürer.

Lucrarea „Mâinile în rugăciune” (“Betende Hande”), cunoscută şi sub numele de „Studiu al mâinilor unui apostol” (“Studie zu den Handen eines Apostels”), creată în 1508, ca parte a unui triptic destinat unui altar, înfăţişează doi mâini adunate în gestul sacru al rugăciunii, ce lasă să se vadă şi mânecile unui vestmânt. Această imagine este doar una din cele 18 realizate pentru altarul Heller.

Pictura de pe altar a fost finalizata în anul 1509, Albrecht Dürer beneficiind şi de ajutorul artistului Matthias Grunewald. Mâinile în rugăciune aparţinând, desigur, unui apostol, apăreau în partea centrală inferioară acestei opere de artă cuprinzând de altfel multe alte personaje.

Din nefericire, pictura de pe altar a ars în 1729, dar o copie a acesteia, făcută de Jobst Harrich, este păstrată până astăzi la Viena, împreună cu schiţele originale ale lui Dürer.

Povestea „Mâinilor în rugăciune”

Povestea asociată cu această operă, de o factură asemănătoare celor biblice, a fost din păcate dovedită a fi falsă de către istorici.

Deşi este adevărat că Albrecht Dürer provenea dintr-o mare familie (el fiind unul dintre cei 18 copii ai acesteia), nu s-a confirmat că el ar fi făcut acest desen inspirat de fratele său (sau, într-o altă variantă a poveştii, de un prieten de-al său).

Potrivit legendei, atunci când Dürer şi un frate (prieten) de-al său erau tineri, amândoi îşi doreau să devină pictori dar, din cauza nesiguranţei materiale a acestei profesii, unul dintre ei trebuia să se sacrifice, să câştige bani cât mai curând lucrând într-o mină de aur, astfel încât celălalt să poată studia arta plastică. Cei doi au hotărât să lase această decizie în mâinile soartei, au dat cu banul, şi Dürer a câştigat.

Se spune că Albrecht Dürer a fost inspirat să să deseneze mâinile în rugăciune după ce a revenit acasă şi a văzut mâinile contorsionate ale fratelui său, incapabile să mai ţină sau să mânuiască o pensulă după nenumăraţi ani de muncă în mina de aur.

Dürer ar fi creat acest desen ca un tribut, drept o mulţumire adusă fratelui său care renunţase la visul său de a deveni pictor pentru că Albrecht să se poată dedica acestei nobile arte.

Sursă: **http://www.diane.ro/2014/01/poveste-maini-in-rugaciune.html**

În imagine este reprezentată însăși pictura „Mâini în rugăciune” sau „Mâini rugătoare”.